ροπόλον Ψυχὴν (πολλαὶ βέβαιαι αἱ πληροφορίαι σου, ἀλλ' ὀφ' οὗ εἶνε ὀφειλόμεναι ἀπαντήσεις, ἔπρεπε νὰ τας δημοσιεύσω·) *Μικρὰν Βιολίστριαν* (πῶς ἐπέρασες εἰς τὸ ταξεῖδι ; πάν-οτε ὁσάκις μοῦ ἔγραψες σοῦ ἀπήντησα·εἰμπορεῖ ὅμως νὰ παρέπεσε καμμία ἐπιστολή σου·) *Ἀγνὸ Περιστεράκι* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὸ βραβεῖον·) *Τσιγγαρέλλαν* ([ΕΕΕ] εὖγε, ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ μὲ τί δικαίωμα θὰ σου εἴπω ποῖος εἶνε ὁ *Πειραϊκὸς Ἀστήρ* ; *Κλεῖδα τοῦ Πάντου* (πάντοτε τὸ λαμβάνω αὐτὸ ὑπ' ὄψει μου, καὶ τὰς ἐκ μακρυνῶν μερῶν λύσεις, ἂν φθάσουν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν προθεσμίαν,τὸς θεωρῶ ἐμπροθέσμους· ἄλλω. τε πάντοτε βλέπω καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ ταχυδρομείου ἡ ὁποία μὲ ὁδηγεῖ·) *Ἀνδρομάχην Βρεττοῦ* (καλὸ ταξεῖδι·) *Λευκὸν Κρῖνον* (περιμένω λοιπὸν τὴν πρόσεχῆ ἐπιστολήν σου, ποῦ θὰ μου περιγράφῃ ὅλ' αὐτὰ ξεύρω τί καλὰ παιδιὰ εἶνε οἱ Τρ καὶ πόσον μὲ ἀγαποῦν·) *Α. Ἰωαννίδην* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Κυκλαμιὰν* (ἄλλην ἡμέραν λοιπόν·) *Ἀμαρυλλίδα* (αὐτὸ ποῦ ηὗρες εἰς τὰ παλαιὰ χαρτιά,εἶνε διαρκὲς Ἡμερολόγιον τῆς τσέπης, οἱ δὲ ἀριθμοὶ παριστάνουν τὰς ἡμέρας τοῦ μηνὸς, οἱ ὁποῖοι ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς ἀπέναντι ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος·) *Δροσούλαν τῆς Ὁσσης* (τεμοκατάλογον ἔστειλα·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάθωμα· φίλησέ μου τὸν *Λιμένα τῆς Πύλου*, εἰς τὸν ὁποῖον εὔχομαι ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις·) *Σιωπηλὴν Νύκτα* (ὄχι, εἶνε ψευδώνυμον·) *Ἑλληνικὸ Ἀεράκι, Μὴ με λησμόνει* (βεβαίως δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν·) *Ναυαγὸν Καρδίαν* (ἔχει καλῶς·) *Μικρὸν Ἰθακήσιον* (ἔστειλα καὶ τοὺς «Μαθητὰς τοῦ Εὐσεβίου» ·) *Ὑπερήφανον Λέοντα, Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης, Λαίμαργο Πουτίκι* ([Ε], τὸ ὁποῖον ἀπήγγειλεν εἰς τὰς ἐξετάσεις του ἕνα διάλογόν μου καὶ ἤρεσε πολύ· ἀλλὰ πῶς, λέγει. νὰ μὴν ἀρέσῃ, ἀφ' οὗ ἦτο ἔργον ἰδικόν μου ;) *Ἡρωΐδα τοῦ Ζαλόγγου* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· νὰ ἐξακριβόνῃς τὸ βάρος τῆς ἐπιστολῆς διὰ νὰ κολλᾷς τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον, διότι ὅταν τοῦτο εἶνε ἀνεπαρκές, αἱ ἐπιστολαὶ μένουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον) *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον, Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα* (ἔλαβον· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Μάγκαν τῶν Παρισίων* (ἔλαβες τὰ δελτάριόν μα:;) *Μιντάυρον* (τὸ Λ. Κ. εἶνε κορίτσι, ἑπομένως ἡ πρότασίς σου περὶ ἀλληλογραφίας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ·) *Πίθηκον τῆς Βορνεου* (εὖγε διὰ τὸν βαθμὸν· σοῦ ἔστειλα τὸν τίμον διὰ νὰ πάρῃς τὴ μέτρα σου κατὰ τῆς ἀνίας τῶν Διακοπῶν·) *Ἐρυθρὸν Νέφος, Χαλκιδέα Λιμοκοντόρον* (σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς· προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ ἑτεροφύλων δὲν δημοσιεύω.) *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* (ἔστειλα·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* (χαίρω πολὺ ἔγινες καλά· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Ἀθῷαν Καρδίαν* (εἰς τὸ προσεχὲ.) *Πέτραν Σκανδάλου* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Ἰουλίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ τόσον ἔμμετρα ὅσον καὶ πεζά, μὲ ὄνομα ψευδώνυμον καὶ διεύθυνσιν ὁμοῦ —*Γεράσιμος Δημ. Καραουλάνης*, Πύλος (Grèce). (B—54)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφ. δελτάρια μόνον μετὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.— Ange An. Cambas, Rue des Philhellenes, Athènes 8. (B—55)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδετος φρ 6,χρυσόδετος φρ. 8(Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος : ἄδετα φρ. 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1.75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν ! (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 1.75. χρυσοδ. φρ. 3,25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδετον φρ 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδετον φρ 3. χρυσ. φρ 5. (Ἑκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδετον φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1.50· χρυσόδ. φρ. 2 50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο *Σειραί*, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδ. φρ 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Αὐγουστου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδιαφείῳ μας εἰς φακίδλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

310. Λεξίγριφος

Νῆσος Αἰγαίου, σύνδεσμος καὶ ἀριθμητικὸν Ἀρχαῖον κάμνουν ἄρχοντα καθὼς καὶ στρατηγόν.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Δὲ Μιρμῶν

311. Μεταγραμματισμός

Βγάλε ταῦ καὶ βάλε πῖ
Βγάλε σῖ καὶ βάλε νῖ,
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Πόλις χρῶμα νὰ γενῇ.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Μουσόσεως

312. Αἴνιγμα.

Νῆσος εἶμαι ὄχι μεγάλη
Ἀλλὰ ὄνομαστὴ διὰ κάλλη.
Βγάλε μου λαιμὸ κεφάλι,
Τὰ λοιπά μου ἀναγραμμάτισε
Καὶ νησὶ πάλι σχημάτισε.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ὑακίνθου

313. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

1. Τὸ πρῶτο καὶ τὸ ἔσχατον ὁ ἄνεμος ἐνέχει.
2. Εἰς τῶν ρημάτων ζήτησε τὸ ἄλλο τὴν χορείαν.
3. Ὡς ἥρωα τὸ τρίτο μου ἡ ἀρχαιότης ἔχει.
4. Καὶ εἰς τὰ κόκκαλα ἐμὲ θὰ εὕρῃς μ' εὐκολίαν.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Παν. Ν. Προεστοπούλου.

314. Ἀστὴρ μετὰ τετραγώνου.

★★★★★★★ Νάντικατασταθοῦν
★★ ★ ★★ οἱ ἀστερίσκοι διὰ
★ ★★★ ★ γραμμάτων οὕτως,
★★★Η★★★ ὥστε νὰναγενώσκε-
★ ★★★ ★ ται εἰς τὸν ἀστέρα:
★★ ★ ★★ καθέτως, χώρα τῆς
★★★★★★★ Ἀσίας· ὁριζοντίως

κράτος εὐρωπαϊκὸν διαγωνίως δὲ ζῷον χρήσιμον καὶ μέταλλον. Εἰς τὸ τετράγωνον : ἄνω, ἐπίσημος Ρωμαῖος, κάτω δημητριακόν· ἀριστερᾷ νῆσος ἑλληνικὴ καὶ δεξιᾷ υἱὸς αὐτοκράτορος.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Δ. Ι. Μπόσαρη.

315. Λογοπαίγνιον.

Τί κοινὸν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἄθους ;

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ἀμεθρακιωτίδος Αὐγῆς.

316.-317 Μεταμορφώσεις.

1.— *Ἡ Κόρη* διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Παῖς*.
2.— *Ὁ Παῖς* δι' 6 μεταμορφ νὰ γίνῃ *Ἀνὴρ*

Ἐπιτάλη ὑπὸ Γεωργίου Α. Κ ρέκου.

318. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο* ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον :

πῶμα, κίων, τιμῶ, μάχη.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Δίψας τῆς Κυμάνας.

319. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῇ νῆσος τῆ. Ἑλλάδος:

1. Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς. 2, Ρωμαῖος φιλόσοφος. 3, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 4,Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 5, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 6. Συγγραφεὺς Ἀθηναῖος. 7. Ἀργοναύτης.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Πῶς- με- Λένε.

320. Ἐλλιποσύμφωνον.

ασυε - οα - αι - αει - οια

Ἐπιτάλη ὑπὸ Ἀνδρέου Κοκκώνη.

321. Γρῖφος.

1
1 1
Τὸμ 1 ' | θυμόνει 'δὲς ἄρξας 1 θ' 1
1 1
1

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ναύτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19.

189 Θηραμένης (Θῆρα μέν, εἰς.)—**190.** Πόρτα-χόρτα·—**191.** Πύρρος,πυρρός.

192.
Ρ
ΘΩΣ
ΕΡΜΗΣ
ΣΙΔΗΡΟΣ

193. ΙΟΚΑΣΤΗ (δοστις, Κάσσος, Αἴας, σάκος, Τάκιτος, Ἡσαΐας.)—**194-195.** 1, Ὁ κύων (κίων). 2, ὁ ὄνος. 3, τὴν Θήραν (θύραν).— **197**— **198.** 1,Ἡ Κίνα εἶνε κράτος. 2, Οἱ πιστοὶ φίλοι εἶνε σπάνιοι. - **199** ΜΙΡΑΜΙΩ (ΚλυταιΜνήστρα. θεῖο , ἈμεΡικὴ, ἈρΑλη, ΑἷΜος, ἀΠό, πρῶρα.—**200.** Υἱέ μου Ἀβεσσαλώμ. υἱέ μου, υἱέ μου Ἀβεσσαλώμ... — **201.** Ἡ παιδεία συντελεῖ εἰς τὴν σύμπεριφοράν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ος Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰουλίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 29

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 220)

Ὑπῆρχε τέλος καὶ ἡ ἱστορία τοῦ μοσχαριοῦ,τὸ ὁποῖον ἐξαπελύθη εἰς τὴν πλατεῖαν,πάλιν ἐν ἡμέρᾳ ἐμποροπανηγύρεως, μετημφιεσμένον εἰς λεοντάρι. Ἡ μεταμφίεσις ἐπέτυχε θαυμασίως χάρις εἰς τὴν πολύτιμον δορὰν τοῦ βασιλέως τῶν ζῴων, ἡ ὁποία ἐκόσμει τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος Κερκός.

Ἡ ἀστειότης ἐπιστεύθη δι' ὀλίγας στιγμάς, ἕνεκα τῆς ἀγνοίας τῶν χωρικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι δὲν εἶχον ἐπισκεφθῇ ποτὲ θηριοτροφεῖον, καὶ ἀκόμη ἕνεκα συμπτώσεως, διότι ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ χωρίον ἕνας θηριοδαμαστὴς μὲ διάφορα ζῷα. Αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι στιγμαὶ ἤρκεσαν διὰ νὰ ναστατωθῇ ὅλη ἡ ἀγορὰ ἀπὸ πανικὸν ἀπερίγραπτον. Οὕτω συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς πανικούς : οἱ πλέον ἀνεξήγητοι καὶ ἀδικαιολόγητοι, εἶνε καὶ οἱ φοβερώτεροι. Ἀρκεῖ ἕνας τρελλὸς νὰ φωνάξῃ εἰς τὸ θέατρον : Φωτιά ! καὶ τὸ πλῆθος κατατσακίζεται, πρὶν ἰδῇ κανεὶς οὔτε ἕνα σπινθῆρα, οὔτε μίαν τολύπην καπνοῦ. Ἤτο λοιπὸν φυσικόν, ἡ κραυγὴ « Ἔφυγε ἕνα λεοντάρι ! » ἐπαναληφθεῖσα ἀπὸ ἑκατὸν στόματα, καὶ ἡ θέα ἑνὸς ζῴου φοβεροῦ καὶ παραδόξου, ὁμοιάζοντος κάπως μὲ λέοντα, νὰναστατώσῃ τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ προξενήσῃ πανικόν· εἶνε δὲ θαῦμα πῶς ὁ κ. Βάϊλος δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ καταγράψῃ εἰς τὸν κατάλογόν του καὶ σοβαρώτερα δυστυχήματα, μέσα εἰς τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον συνωστισμόν, τὸν συμφυρμὸν ἀνθρώπων καὶ ζῴων, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε.

Πῶς κατωρθώθη τὸ μασκάρευμα τοῦ μοσχαριοῦ ; Τοῦτο δὲν ἐγνώσθη ποτὲ ἀκριβῶς. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ἀμπέλι τῶν γονέων τοῦ Γιαννιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγειτόνευε μὲ τὴν πλατεῖαν, ὑπῆρξεν ὁ τόπος τῆς προπαρασκευῆς τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ τέρας ἐπαρουσιάσθη ἐξαφνα, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἐβγῆκε, καὶ ὅτι μόνη ἡ θέα του ἐκένωσε διαμιᾶς τὸ ἥμισυ τῆς πλατείας. Ἀπὸ τὴν αὐτοσχέδιαν ἐκείνην κονίστραν, διῆλθε τότε μία δραπέτις ἀγελάς, κατόπι τῆς ὁποίας ὁ ψευδολέων ἤρχισε νὰ τρέχῃ, μὲ μυκηθμοὺς οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον καμμίαν σχέσιν μὲ βρυχηθμόν, καὶ ὅταν ὁ νεόφερτος θηριοδαμαστὴς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν παράγκαν του βιαστικὸς μὲ μίαν σιδηρᾶν ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐπλησίασε, ἔμεινε κατάπληκτος ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἡμέρου ζῴου, τοῦ ὁποίου τὸ πρόγευμα προφανῶς εἶχε καθυστερήσῃ, καὶ τὸ ὁποῖον,ἀφ' οὗ κατώρθωσε νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ νὰ ῥίψῃ πλαγίως τὸ δέρμα τοῦ λέοντος, ἤρχισε νὰ θηλάζῃ εἰρηνικώτατα !

Ἂν δὲν ἐσημειώθησαν δυστυχήματα ἀνθρώπων, ἐν τούτοις ὅμως μερικὰ καλάθια αὐγῶν ἐπλακώθησαν, μερικὰ ἀγγεῖα βουτύρου ἐπατήθησαν, μερικὰ πουλιὰ ἔφυγαν, μερικὰ ἀσκιὰ μὲ κρασὶ ἢ μὲ λάδι ἐχύθησαν.

Ὁ Βαλεντῖνος, πιστὸς εἰς τὴν συνήθειάν του νὰ πληρώνῃ τὸς ζημίας, ὡς μεγιστάν, μὲ μεγάλην ἐλευθεριότητα, δὲν ἠθέλησε νὰ χάσουν τίποτε οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἐξ αἰτίας του, καί, ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ συγκίνησις, ἀφ' οὗ ἡ λεοντῆ μετεκομίσθη εἰς τὸν πύργον, καὶ ἀφ' οὗ τὸ μοσχάρι παρεδόθη εἰς τὴν μητέρα του, ἐπεφόρτισε τὸν Γιαννιὸν νὰ περιέλθῃ τὴν ἀγορὰν καὶ νὰναγγείλῃ ὅτι, ὅσοι εἶχον ὑποστῇ ζημίαν, ἠμποροῦσαν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ ἀποζημιωθοῦν. Καὶ παρουσιάσθησαν τόσον πολλοί, ὥστε θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ὁλόκληρος ἡ ἀγορὰ κατεστράφη. Τὸ μέγα τοῦτο πλῆθος τῶν ἀπαι-

« Ἡ θέα ἑνὸς ζῴου φοβεροῦ καὶ παραδόξου. » (Σελ. 225, στήλ. α'.)

τητῶν ἀπετελεῖτο: ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πραγματικῶς εἶχαν ζημιωθῆ, ἀλλ' ἐξετίμων τὰ ἐμπορεύματά των εἰς τὴν ὑψηλοτέραν τιμήν'—ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνθυμοῦντο καλὰ τί καὶ τί εἶχαν φέρῃ εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ἀφ' οὗ ἀνεσκάλευσαν τὴν μνήμην των, ἐπείσθησαν τελοσπάντων ὅτι πραγματικῶς τοῖς ἔλειπαν μερικὰ πράγματα ἀξίας — ἀπὸ ἐκείνους τέλος, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν χάσῃ κανὲν πρᾶγμα, ἀλλ' ἰσχυρίζοντο ὅτι αἱ τιμαὶ ἐξέπεσαν πολὺ ἐξ αἰτίας τοῦ σκανδάλου, καὶ ὅτι θὰ ἐπωλοῦσαν τὰ ἐμπορεύματά των πολὺ ἀκριβώτερα, ἂν ἡ εἰρήνη, ἡ εὕνους εἰς τὸ ἐμπόριον, δὲν διεσαλεύετο. Ὅλοι εἶχον προμελετήσῃ τὰ ἐπιχειρήματα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐπεδείκνυον τὴν ἀλήθειαν τῶν ἰσχυρισμῶν των, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη τόσων λόγων. Ὁ Βαλεντῖνος, ὁ ἐλευθέριος καὶ μεγαλοπρεπὴς Βαλεντῖνος, μ' ἕνα βαλάντιον γεμᾶτον χρυσᾶ νομίσματα, (ἦσαν ὅλαι του αἱ οἰκονομίαι, ὅλα τὰ δῶρα τοῦ πατρός του, τῶν θείων του, τῆς μάμμης του, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν ποσὸν ἀξιοσέβαστον) παρήλασε πρὸ τῆς ἀτελευτήτου σειρᾶς τῶν τεταμένων χειρῶν καὶ ἔδωσεν εἰς κάθε ἕνα ὅ,τι ἐζήτει. Φραγμὸς διὰ τὴν ἀπληστίαν ἑκάστου χωρικοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος, παρὰ ὁ φόβος μήπως ἤθελε φανῆ πάρα πολὺ κλέπτης εἰς τοὺς γείτονάς του, καὶ ἐν τούτοις ἕκαστος ἔφυγεν ὀλίγον δυσηρεστημένος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ πολὺ περισσότερα.

• Ὁ ἐλευθέριος καὶ μεγαλοπρεπὴς Βαλεντῖνος.. » (Σελ. 226)

Ἡ περιφρόνησις αὐτὴ πρὸς τὸ χρῆμα ἦτο τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ Βαλεντίνου. Δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐννοήσῃ ποτὲ ὅτι ἡ ὑπερβολὴ εἰς κάθε πρᾶγμα εἶνε κακή, καὶ ὅτι ἂν ἡ φιλαργυρία εἶνε βδελυρὸν ἐλάττωμα, ἀλλὰ καὶ ἡ σπατάλη, ἡ τυφλὴ ἀσωτεία, δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀξιοκατάκριτος. Τὸ χρῆμα, ἰσάκις ἀνωφελὲς εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς Ἐξηνταβελώνη ἢ ἑνὸς ἀνοήτου πού το σπαταλᾷ τρελλῶς, γίνεται ἔξαφνα, εἰς τὰς χεῖρας ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, τὸ καλλίτερον ὄργανον εὐποιΐας. Εἶνε ὅπλον κακὸν ἢ εὐεργετικόν, ὅπως τὸ ξίφος, ἀναλόγως τῆς χειρὸς ἡ ὁποία το κρατεῖ, εἶνε ἕτοιμον διὰ τὸ ἔγκλημα ἢ διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος.

Καὶ ὁ Βαλεντῖνος, ἀφ' οὗ ἐξήντλησε τὸ βαλάντιόν του χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλο καλὸν παρὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ματαιοδοξίαν του, δὲν ἐσυλλογίσθη οὔτε πρὸς στιγμὴν ὅτι οἱ πτωχοί του θὰ ἐστεροῦντο . . . Εἰς τὴν διαγωγὴν ταύτην ὑπεστηρίζετο καὶ ἐπεδοκιμάζετο ὑπὸ ἑνὸς θλαμηπόλου, τὸν ὁποῖον ὁ κόμης, ἀσυνέτως ἴσως (ἀλλὰ ποῦ νὰ το εἰξεύρῃ!) εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ υἱοῦ του. Ἰδοὺ διατί:

Ὁ κόμης εἶχε διέλθῃ τὴν νεότητά του εἰς τὰς Βερσαλλίας, εἰς τὴν βασιλικὴν Αὐλήν, εἶχε δὲ βαρυνθῆ τὸν κόσμον καὶ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἐρημίαν, μόνον μετὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς του συζύγου, ἡ ὁποία ἀπέθανεν ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Βαλεντίνου. Ἀλλ' ἂν αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ ζῇ ἀφανής, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κτημάτων του, εἰς τὸν ἐρημικόν του πύργον, μόνος μὲ τὴν θλῖψιν του, μὲ τὸ πένθος του, ἐσυλλογίζετο ὅμως, ὡς πατὴρ φιλόστοργος καὶ δίκαιος, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἰδίαν ζωὴν καὶ εἰς τοὺς υἱούς του. Ἐδοκίμασε λοιπὸν —μολονότι τοῦ ἐστοίχιζε— νὰ πείσῃ τὸν Ἰωάννην, τὸν πρωτότοκόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο εἴκοσι ἐτῶν, νὰ ὑπάγῃ νὰ ζήσῃ εἰς τὸ Παρίσι, μερικὰ χρόνια τοὐλάχιστον, καὶ νὰποκτήσῃ θέσιν εἰς τὴν Αὐλὴν μεταξὺ τῶν ὁμοίων του κατὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ τὴν περιουσίαν. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε συναισθανθῆ τὸν θάνατον τῆς μητρός του ζωηρότερα ἀπὸ τὸν Βαλεντῖνον, κ' ἐλυπεῖτο νὰφίσῃ μόνον τὸν πατέρα του, ἠρνήθη νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξείδιον.

Φίλεργος καὶ σοβαρός, μελαγχολικὸς καὶ χωρὶς φιλοδοξίαν, ὁ Ἰωάννης ἐννοοῦσε νὰφοσιωθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν κτημάτων, (τὴν ὁποίαν ὁ κόμης τῷ εἶχεν ἀναθέσῃ,) τὸ δὲ κυνήγιον ἀπετέλει τὴν μόνην του διασκέδασιν. Ἡ ἁπλότης του ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου ἐνεδύετο ὅπως οἱ χωρικοὶ καὶ ἔζη ὅπως αὐτοί.

Ὁ Βαλεντῖνος ἦτο διαφορετικός, καθὼς εἴδαμεν, πολὺ διαφορετικός, ὅθεν ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἔκρινε κάλλιστα τὸν χαρακτῆρα τῶν υἱῶν του, ἐπερίμενε μὲ κάποιαν ἀνυπομονησίαν νὰ συμπληρώσῃ ὁ Βαλεντῖνος τὸ δέκατον ἕβδομον ἔτος, διὰ νὰ τὸν ἐξαποστείλῃ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου μὲ τὰς πατρικὰς σχέσεις, μὲ τὸνομά του, μὲ τὴν περιουσίαν του, ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος τοῦ Κερκὸζ θὰ ἠμποροῦσε νὰγοράσῃ κανὲν ἀξίωμα καὶ κανένα σύνταγμα, καὶ νὰ διακριθῆ εἰς τὸ στάδιον τῶν ὅπλων, διὰ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο προωρισμένος. Διὰ τοῦτο ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τῷ ἐσυγχώρει τὰς τρέλλας του, ὅσον ἐπικίνδυνοι καὶ ἂν ἦσαν κάποτε.

—Μπᾶ! ἔλεγεν' ὁ συμπολίτης μας Δυγκεσκλῖνος, ὁ μέγας ἥρως, τὰ ἴδια ἔκαμνεν ὅταν ἦτο παιδί. Τὰ ἄτακτα παιδιὰ γίνονται καλοὶ στρατιῶται.

Καὶ διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἔξοδον τοῦ Βαλεντίνου, τοῦ ἔφερεν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕνα θαλαμηπόλον, τὸν ὁποῖον κάποιος φίλος του ἀπὸ ἐκεῖ τῷ εἶχε συστήσῃ τόσον θερμῶς, ὥστε ὁ κόμης εἶχε πλέον τὴν ἰδέαν ὅτι προσέφερεν εἰς τὸν υἱόν του τὸν μαργαρίτην, τὸν φοίνικα τῶν ὑπηρετῶν, ἕνα μέντορα, ὁ ὁποῖος ἦτο ἱκανὸς ὄχι μόνον νὰ τον μυήσῃ εἰς τὰ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ βίου τῶν Παρισίων, ὄχι μόνον νὰ τον διδάξῃ πῶς ἔπρεπε νὰ ζῇ ἐκεῖ ἕνας νέος καλῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ νὰ τον συμβουλεύῃ εἰς ὅλα, νὰ τον ὁδηγῇ πρὸς τὸ συμφέρον του, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τον ὑπερασπίζεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἀλλ' ὁ ἐπιλεγόμενος Πονηρίδης,— ἂς το εἴπομεν ἀμέσως, διότι καὶ σεῖς δὲν θαργήσετε νὰ το παρατηρήσετε, — ἦτο ὁ ἔσχατος τῶν ἐλεεινῶν, κλέπτης τοῦ χειροτέρου εἴδους, κατεργάρης ποῦ δὲν ἄξιζε οὔτε τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης του, ἄνθρωπος τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ἀλλὰ πολύ, πάρα πολὺ ὑποκριτής, ἀπὸ τοὺς ὑποκριτὰς ἐκείνους ποὺ περνοῦν ὡς οἱ τιμιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἠμπορέσουν νὰ βάλουν εἰς τὸ χέρι καμμίαν καλὴν λείαν, ἀξίαν, κατὰ τὴν γνώμην των, τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους θὰ διατρέξουν διὰ νὰ την ἀποκτήσουν. .

Ὁ Πονηρίδης ἔκλεπτε τὰς φιάλας τοῦ οἴνου, ὅπως ὅλοι οἱ κακοὶ ὑπηρέται· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ εἶνε βέβαιος περὶ τῆς ἀτιμωρησίας του, καὶ ἀπὸ τὸ νάφίσῃ νὰ γεννηθῆ ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῆς τιμιότητός του, ἐπροτιμοῦσε ὁ καϊμένος νὰ μὴ βάλῃ κρασὶ εἰς τὸ στόμα του ὁλοκλήρους μῆνας.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Louis Morin)

ΑΥΓΗ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Σὰν πρόβαινε ἡ Αὐγὴ ἀπ' τὲς κορφές,
Ἡ Κόρη 'στὸ βουνὸ εἶχε πατήσῃ.
Ἐμοιάζαν ποῦ λὲς κ' ἦταν ἀδερφές,
Κ' ἡ μιὰ τὴν ἄλλη βγῆκε νὰπαντήσῃ.

Στὴ βρύσι προχωροῦε βιαστική,
Στὴ βρύσι ποῦ τὰ ἔλατα ἠσκιάζουν,
Καὶ 'στὰ κλωνιὰ τῆς λυγαριᾶς ἐκεῖ
Τἀηδόνια τὰ γλυκόλαλα φωλιάζουν,

. . . Μὰ τώρα πιὰ ροδένια λάμπ' ἡ Αὐγὴ
Ἀπ' τὸν ἑαυτό τὸν ἥλιο τῆς λουσμένη,
Χωρὶς δροσιά, 'στὴ βελουδένια γῆ
Πάνω 'στὰ μύρια τἄνθη ἐαπλωμένη.

Παρόμοια καὶ ἡ Κόρη ἡ ἀγνὴ
Ροδένια 'στὸ χωριό της τώρα μπαίνει·
Γυρίζει μὲ γεμᾶτο τὸ σταμνί,
Γυρίζει ἀπὸ τὴ βρύσι κουρασμένη.

ΑΡΙΑΔΝΗ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Συνομιλοῦντες, οἱ δύο νέοι ἐκαθάριζαν συγχρόνως καὶ τὰς καραμβίνας των, — ἐργασία ἀπαραίτητος μετὰ τὴν μεγάλην χρῆσιν τῆς προτεραίας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ Λάγκας ἐχώνετο εἰς τοὺς καλαμῶνας καὶ εἰς τοὺς θάμνους τῆς ὄχθης, ἀναζητῶν φωλεὰς καὶ αὐγά.

— Ναί, ἀγαπητέ μου Τζών, ἡ θέλλα ἦλθε τὴν στιγμὴν ποῦ ἐχρειάζετο, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴ ξαναφανοῦν τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα ζῷα τώρα ποῦ παρῆλθεν. Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί

Καὶ ὁ Κάμης ἐπίσης ἐφοβεῖτο μήπως, μὲ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας, ἤθελαν ἐμφανισθῆ καὶ πάλιν τὰ τετράχειρα εἰς τὰς δύο ὄχθας. Ἀλλὰ ταχέως ἡσύχασε, διότι οὐδεὶς ὕποπτος θόρυβος ἠκούετο, μολονότι ἡ αὐγὴ ἐπροχώρει.

— Ἐπροχώρησα ἕως ἑκατὸν βήματα ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ δὲν εἶδα οὔτε ἕνα πίθηκον . . .

— Αὐτὸ εἶνε καλὸς οἰωνός, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ ἐλπίζω ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ χρησιμοποιοῦμεν τὰ φυσίγγιά μας διαφορετικὰ ἢ ἀμυνόμενοι ἐναντίον τῶν μακάκων . . . Χθὲς ἐνόμισα ὅτι ὅλη μας ἡ προμήθεια θὰ ἐτελείωνε!

— Καὶ πῶς; θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ την ἀνανεώσωμεν; ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπὶς νὰ μας παρουσιασθῆ καὶ δεύτερος κλωβὸς Γιοχάουζεν, διὰ νὰ πάρωμεν σφαίρας, πυρίτιδα καὶ μόλυβδον! . .

— Ἔ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὅσον συλλογίζομαι ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἰατρὸς ἤθελε νὰνοιξῇ κοινωνικὰς σχέσεις μὲ τοιαῦτα ὄντα! . . Τί ὡραῖος κόσμος, τί λαμπρὰ κοινωνία, μὰ τὴν ἀλήθεια! . . Καὶ διὰ νὰνακαλύψῃ κανεὶς τί ὅρους μεταχειρίζονται ὅταν προσκαλοῦν εἰς γεῦμα καὶ πῶς λέγουν καλημέρα ἢ καληνύκτα, πρέπει νὰ εἶνε Γκάρνερ, ὅπως ὑπάρχουν μερικοὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἢ Γιοχάουζεν, ὅπως ὑπάρχουν μερικοὶ εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ἴσως - ἴσως καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν . . .

— Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, Μάξ; . . .

— Ὦ ναί! ἂν ἐρευνοῦσε κανεὶς μεταξὺ τῶν σοφῶν τοῦ Ἰνστιτούτου ἢ τῆς Σορβόννης, θὰ εὕρισκε μερικοὺς γλωσσολόγους, ἱκανοὺς νὰ ἔλθουν εἰς τὰ δάσῃ τοῦ Κόγγου καὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ Γκάρνερ ἢ τοῦ ἰατροῦ Γιοχάουζεν!

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀγαπητέ μου Μάξ, ἂν εἴμεθα βέβαιοι καὶ ἥσυχοι περὶ τοῦ πρώτου, ὅτι διέκοψεν ὁριστικῶς πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν πιθήκων, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸν δεύτερον, καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως..

— Μήπως οἱ βουβουίνοι ἢ ἄλλοι πίθηκοι τοῦ ἔσπασαν τὰ κόκκαλα; . . . συνεπλήρωσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον μᾶς ὑπεδέχθησαν χθές, εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ κανεὶς πόσον εἶνε πολιτισμένοι καὶ ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνουν ποτέ!

— Ἐγὼ νομίζω, Μάξ, ὅτι τὰ ζῷα εἶνε προωρισμένα νὰ μείνουν ζῷα διὰ παντός . . .

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἄνθρωποι!.. ἀπήντησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ὁπωσδήποτε λυποῦμαι πολὺ ποῦ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, χωρὶς νὰ φέρωμεν εἰδήσεις περὶ τοῦ ἰατροῦ . . .

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης· ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον δι' ἡμᾶς θὰ ἦτο νὰ διασχίσωμεν αὐτὸ τὸ δάσος . . .

— Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ . . .

— Ἔστω· ἀλλ' ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶχε γίνῃ ἤδη.

Ἐν τούτοις τὸ ταξείδιον δὲν παρουσίαζε πλέον δυσχερείας, ἀφ' οὗ ἡ σχεδία θὰ ἐξηκολούθει τὸν πλοῦν, ἀφινομένη ὁλονὲν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ρίου Γιοχάουζεν. Ἀπηγετεῖτο μόνον ἡ κοίτη τοῦ ποταμίου νὰ ἦτο μέχρι τέλους ὁμαλή, ἐλευθέρα ἀπὸ φραγμούς, ἀπὸ στενά, ἀπὸ καταρράκτας. Τοῦτο δὲ κυρίως ἐφοβεῖτο ὁ ὁδηγός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκάλεσε τοὺς συνοδοιπόρους του διὰ τὸ πρόγευμα. Ὁ Λάγκας ἐπανῆλθε σχεδὸν ἀμέσως, φέρων μερικὰ αὐγὰ νήσσης, τὰ ὁποῖα ἐφυλάχθησαν διὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας. Χάρις εἰς τὸ τεμάχιον τῆς ἀντιλόπης, δὲν παρίστατο ἡ ἀνάγκη νὰνανεωθῆ ἡ προμήθεια τοῦ κρέατος πρὸ τῆς προσεχοῦς σταθμεύσεως.

— Μία ἰδέα! ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Διὰ νὰ μὴ πᾶνε χαμένα τὰ φυσίγγια ποῦ ἐξοδεύσαμεν, διατὶ νὰ μὴ χρησιμοποιήσωμεν τὸ κρέας τῶν πιθήκων;

— Πφφ! ἔκαμεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἰδές τον ἐκεῖ τὸν σιχασιάρη! . .

— Γιατὶ ὄχι, ἀγαπητέ μου Τζών; κοττολέτες ἀπὸ γορίλλαν, φιλέτο ἀπὸ σκιμπαζῆν, μποῦτι ἀπὸ μανδρίλλαν. . .

— Δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημα, ἐβεβαίωσεν ὁ Κάμης Οἱ ἰθαγενεῖς τὰ μοσχοτρώγουν μιὰ χαρά! . .

— Κ' ἐγὼ θὰ τα ἔτρωγα, ἂν ἦτο ἀνάγκη. . . εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ἀνθρωποφάγε! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Θὰ ἔτρωγες σχεδὸν τοὺς ὁμοίους σου . . .

— Εὐχαριστῶ, Μάξ.

Ἡ συζήτησις ἔληξεν ἕως ἐδῶ, καὶ τὰ τετράχειρα, τὰ φονευθέντα κατὰ τὴν μάχην, ἐγκατελείφθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν σαρκοβόρων πτηνῶν. Τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη εἶχε τόσα ἄλλα ζῷα, μηρυκαστικὰ ἢ πτηνά, ὥστε δὲν ἦτο καμμία ἀνάγκη νὰ τιμηθοῦν καὶ οἱ πίθηκοι, εἰσαγόμενοι εἰς ἀνθρώπινον στόμαχον!

Ὁ Κάμης ἀπήντησε μεγάλην δυσκολίαν νὰ σύρῃ τὴν σχεδίαν ἀπὸ τὸν ἀντίρρουν διὰ νὰ κάμῃ τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον.

Ὅλοι ἐβοήθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπῄτησε μίαν ὥραν. Ἠναγκάσθησαν νὰ κόψουν μικρὰ δένδρα καὶ νὰ τἀποκλαδίσουν ἔπειτα, διὰ νὰ κατασκευάσουν κοντούς, τῇ βοηθείᾳ τῶν ὁποίων ἀπεμακρύνθησαν ἐκ τῆς ὄχθης. Ὁ ἀντίρρους ἐκράτει ἐκεῖ τὴν σχεδίαν. Ἂν ἡ ἀγέλη τῶν πιθήκων ἐπανήρχετο τὴν ὥραν ἐκείνην; δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰποφύγουν τὴν ἐπίθεσιν, φεύγοντες διὰ τοῦ ρεύματος. Ἀναμφιβόλως, οὔτε ὁ ὁδηγὸς οὔτε οἱ σύντροφοί του θὰ ἐξήρχοντο σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς ἐκ τοῦ ἀνίσου αὐτοῦ ἀγῶνος.

Τέλος, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας, ἡ σχεδία ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μικροῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ἔκαμψε, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ σύρεται ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ Γιοχάουζεν.

Ἡ ἡμέρα προεμηνύετο ὡραία. Κανὲν σύμπτωμα θυέλλης εἰς τὸν ὁρίζοντα, καμμία ἀπειλὴ βροχῆς. Ἀντὶ τούτου, βροχὴ ἡλιακῶν ἀκτίνων ἔπιπτε κατὰ κάθετον, καὶ ὁ καύσων θὰ ἦτο ἀνυπόφορος ἂν δὲν ἔπνεεν ἐλαφρὸς ἄνεμος βόρειος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ σχεδία θὰ ἐβοηθεῖτο πολύ, ἂν εἶχεν ἱστίον.

Ὁ ποταμὸς ἐπλατύνετο βαθμηδόν, ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Οὔτε δίκτυα ἠπλοῦντο ἐπὶ τῆς κοίτης του τώρα, οὔτε γέφυραι ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἄλλην. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, νέα ἐμφάνισις τετραχείρων εἰς τὰς δύο ὄχθας δὲν θὰ παρουσίαζε τοὺς αὐτοὺς κινδύνους τῆς προτεραίας. Ἄλλως τε, πίθηκοι δὲν ἐφαίνοντο πουθενά.

Ἐντούτοις αἱ ὄχθαι τοῦ ρίου δὲν ἦσαν ἔρημοι διόλου. Σμήνη ὑδροβίων πτηνῶν τὰς ἐζωήρευαν μὲ τὰς φωνάς των καὶ μὲ τὰς θορυβώδεις των πτήσεις. Ὁ Τζὼν Κόρτ ἐφόνευσε πολλὰ ζεύγη ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας, μετὰ τῶν αὐγῶν, τὰ ὁποῖα εἶχε ξετρυπώσῃ ὁ μικρὸς ἰθαγενής. Ἔπειτα, διὰ νὰνακτήσουν τὸν ἀπωλεσθέντα χρόνον, δὲν ἐσταμάτησαν τὴν συνειθισμένην ὥραν καὶ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς ἡμέρας παρῆλθεν ἄνευ σημαντικοῦ ἐπεισοδίου.

Τὸ ἀπόγευμα συνέβη κάποια ἀναστάτωσις, ὄχι ἄνευ λόγου σοβαροῦ.

Ἦτο ἡ τετάρτη περίπου ὥρα, ὅταν ὁ Κάμης, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὴν κώπην εἰς τὴν πρύμνην, παρεκάλεσε τὸν Τζὼν Κόρτ νὰ τον ἀντικαταστήσῃ, καὶ ἐλθὼν ἐστάθη ὄρθιος εἰς τὴν πρῴραν.

Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἐσηκώθη, εἶδεν ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος ἠπειλεῖτο οὔτε ἐκ τῆς δεξιᾶς ὄχθης οὔτε ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ

ἐπλησίασε τὸν ὁδηγὸν διὰ νά τον ἐρωτήσῃ τί τον ἀνησύχησε.

— Μὰ τί κυττάζεις ἔτσι ; ἠρώτησεν ὁ Μάξ.

— Ἐκεῖνο ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός. Καὶ μὲ τὴν χεῖρα ἔδειξεν ἐμπρός, εἰς ἕν σημεῖον, ὅπου τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἀνεκινοῦντο ζωηρῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ρεύματος.

—Καὶ ἄλλη δίνη, ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἢ μᾶλλον εἶδος μ ά ε λ σ τ ρ ο μ ποταμείου ! . . Προσοχὴ νὰ μὴ πέσωμεν ἐκεῖ-μέσα.

— Δὲν εἶνε δίνη, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

— Τί εἶνε λοιπόν ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπεκρίθη σχεδὸν ἀμέσως ἓν εἶδος πίδακος, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθεν εἰς ὕψος δέκα περίπου ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ρίου.

Ὁ Μὸξ Οὐμπέρ, ἔκπληκτος ἀνέκραξε:

— Μήπως κατὰ τύχην εὑρίσκονται καὶ φάλαιναι εἰς τοὺς ποταμοὺς τῆς κεντρῴας Ἀφρικῆς ; . . .

— Ὄχι . . . ἀλλὰ ἱπποπόταμοι, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

(Ἕπεται συνέχεια) Γρ. Ξενοπουλος

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

Τὸ Βραβευθὲν Διήγημα τοῦ 72 Διαγωνισμοῦ.

Τί κακὸς κύριος αὐτὸς ὁ Ντοῦ-Ντοῦ. Δὲν ἐπέρασεν οὔτε μία ἡμέρα ποῦ νὰ μὴ δείρῃ τὸν δυστυχισμένον του ἐλέφαντα, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς κάμνει ὅ,τι θελήσῃ ὁ κύριός του.

«Στέκεται καὶ τες τρώγει »

Μίαν ἡμέραν ὁ Ντοῦ - Ντοῦ ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον καβάλα εἰς τὸν ἐλέφαντα, ἀλλ' ὁ ἐλέφας κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον τῆς καλύβης καὶ ἔβοσκεν.

— Μπᾶ ! λέγει ὁ κακὸς μαῦρος— ποῦ θαρρεῖς πῶς ἐπειδὴ εἶνε τόσον σκληρὸς τὸν ἔκαμεν ὁ Θεὸς μαῦρον — μπᾶ ! ἐν ᾧ ἐγὼ θέλω νὰ ἔβγω περίπατον, αὐτὸς μοῦ γυρίζει δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ... Στάσου νὰ ἰδῆς τί ἔχεις νὰ πάθῃς .....

Εἶπε, καὶ ἁρπάσας ἓν ῥόπαλον, διευθύνεται πρὸς τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἀρχίζει γκάπ, γκούπ ! νὰ τον κτυπᾷ, παράφορος

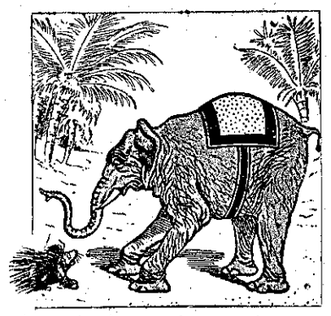

« Δὲν θάρνηθῆς νὰ με βοηθήσῃς.»

ἐξ ὀργῆς. Τὸ καϊμένο τὸ ζῷον ἀντὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, στέκεται καὶ τες τρώγει.

Ἀφ' οὗ τον ἔδειρεν ἀρκετά, τότε ἐσυλλογίσθη ὅτι ἀπὸ τὸν θυμόν του δὲν εἶχε φορέσῃ τὸ καπέλλον του, ἀλλὰ το ἄφισε, μαζὶ μὲ τὸ μπαστοῦνί του, εἰς τὴν καλύβην· ἐπιστρέφει λοιπὸν διὰ νὰ τα πάρῃ. Μείνας μόνος ὁ ἐλέφας, καὶ

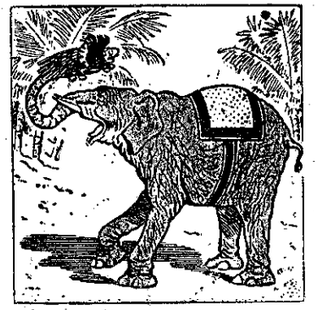

«Διὰ τῆς προβοσκίδος τοῦ τὸν ὑψόνει.»

συλλογιζόμενος τίνι τρόπῳ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κύριόν του, ὅστις τόσον ἀνηλεῶς τον βασανίζει, βλέπει νὰ ξετρυπώνῃ ἀπὸ κάτι θάμνους εἰς ἀκανθόχοιρος. Στὴν στιγμὴν τοῦ ἦλθε μία ὡραία ἰδέα. Πλησιάζει τὸν ἀκανθόχοιρον καὶ τῳ λέγει.

— Δέν σε βλέπω νὰ βιάζεσαι καθ' ὅλου, καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἔχεις ἐργασίαν αὐτὴν τὴν στιγμήν, δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Ναί ... ἀπήντησε φοβισμένος ὁ ἀκανθόχοιρος.

— Τότε, πιστεύω, δὲν θάρνηθῆς νὰ

« Τὸν καθίζει ἐπὶ τῆς ράχεώς του.»

με βοηθήσῃς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς σχεδίου, ποῦ δὲν θά σου δώσῃ καὶ πολὺν κόπον.

— Ἐγώ, ὁ τόσον μικρός, νὰ βοηθήσω 'σένα, ποῦ ἐνώπιόν σου ἡ δύναμίς μου δὲν εἶνε τίποτε ;

— Δὲν πρόκειται περὶ δυνάμεως ! τὸ ὅ,τι θὰ κάμῃς εἶνε τὸ ἑξῆς : Θὰ σταθῇς νὰ σε ἀναιβάσω εἰς τὴν ράχιν μου.

— Πῶς ! εἰς τὴν ράχιν σου ; λέγει περιχαρὴς ὁ ἀκανθόχοιρος.

«Σήμερα εὐθηνὰ την ἐγλύτωσες.»

— Εἰς τὴν ράχιν μου, ναί, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μαζευθῇς, νὰ ζαρώσῃς ὅσον εἰμπορεῖς περισσότερον, διὰ νὰ μὴ φαίνεσαι, καὶ ὅταν ἰδῇς νὰ καθίζω ἐπάνω σου ἕνα ἄνθρωπον, τότε σὺ διὰ τῶν ἀκανθῶν σου τρύπησέ τον ἀνηλεῶς. Σοῦ λέγω μόνον ὅτι θέλω νὰ ἐκδικηθῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, διότι με κακομεταχειρίζεται,

« Τὸ ἀκάνθινον κάθισμα.»

— Φθάνει, ἐνόησα ! λέγει ὁ ἀκανθόχοιρος· καὶ τότε διὰ τῆς προβοσκίδος του ὁ ἐλέφας τον πέρνει, τὸν ὑψόνει καί τον καθίζει τέλος ἐπὶ τῆς ράχεώς του.

Πόσον εὐτυχὴς ἐφαίνετο ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἀκανθόχοιρος ! στρέφει γύρω του νὰ ἰδῇ ἐάν τον βλέπουν ... Αἴφνης βλέπει ἕνα ἄνθρωπον, νά τους πλησιάζῃ· ἐννόησεν ὅτι θὰ ἦτο ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου τῳ ὡμίλησεν ὁ ἐλέφας, καὶ προσέχει . . .

Ἦτο πράγματι ὁ Ντοῦ-Ντοῦ, ὁ ὁποῖος σταθεὶς πρὸ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέφαντος, διὰ νὰ τον ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς

ράχεως του, ἐπιπλήττει αὐτὸν λέγων :

— Ἔννοια σου ! σήμερα εὐθηνά την ἐγλύτωσες, ἂν ὅμως το ξανακάμῃς, τότε ἀλλοίμονόν σου . . . !

— Ἔννοια σου, λέγει καὶ ὁ ἐλέφας καθ' ἑαυτόν, καί τον ὑψώνει διὰ τῆς προβοσκίδος του, καμαρόνοντα καὶ καπνίζοντα τὸ σιγάρον του.

« Βοήθεια ! . . . Βοήθεια ! . . . »

« Ἐγείρεται ἀμέσως καὶ τρέχει.»

Ἀνόητε μαῦρε ! ἀντὶ νὰ καμαρόνῃς καὶ νὰ κρατῇς τόσον ὑψηλὰ τὴν κεφαλήν σου, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ σκύψῃς ὀλίγον διὰ νὰ ἰδῇς τὸ ἀκάνθινον κάθισμα, ποῦ σε περιμένει . . .

Ἐν ᾧ λοιπὸν ἀνύποπτος ὁ Ντοῦ-Ντοῦ ἡτοιμάζετο νὰ καθίσῃ, ὁ ἀκανθόχοιρος ρίπτει βροχὴν ἀκανθῶν ἐναντίον του— διότι ὁ ἀκανθόχοιρος εἶνε ἐκ τοῦ εἴδους ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ρίπτουν τὰς ἀκάνθας των ὡς βέλη.— Αἱ ἄκανθαι, καρφωθεῖσαι εἰς τὸ σῶμά του, τὸν ἔκαμαν νὰ νοίξῃ τὸ στόμα του σὰν πηγάδι καὶ νὰ φωνάζῃ σὰν δαιμονισμένος.

— Βοήθεια ! . . . . Βοήθεια ! . . . . Ἀλλὰ ποῖος τὸν ἤκουε ; κανείς !

Καὶ ἀναπηδᾶ, καὶ ὑβρίζει, καὶ τέλος κρημνίζεται κακὴν κακῶς ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐλέφαντος, καὶ πίπτει ἀλλοῦ αὐτός, ἀλλοῦ τὸ καπέλλον του καὶ ἀλλοῦ τὸ μπαστοῦνί του.

Μ' ὅλον ὅμως τὸν πόνον ποῦ τῳ προξενοῦν αἱ ἄκανθαι, αἱ βαθέως ἐμπεπηγμέναι εἰς τὸ σῶμά του, καὶ μ' ὅλους τοὺς μώλωπας, τοὺς ὁποίους τῳ ἐπροξένησεν ἡ πτῶσις, ἐγείρεται ἀμέσως καὶ τρέχει, καὶ ἀναζητεῖ κανὲν στερεὸν ξύλον, ὅπως ἐφορμήσῃ ἐναντίον τοῦ ἐλέφαντος. Ὁ ἐλέφας αὐτό το ἐνόησε πρὶν νὰ το σκεφθῇ ἀκόμη ὁ κύριός του, καὶ φεύγει δρομαίως γελῶν, ἐν ᾧ γελᾷ καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ράχεώς του ἀκανθόχοιρος.

Ισημερινος του Κοσμου

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἀ.

Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶνε ἀδελφὸς τῆς Μαρίας, τῆς Κυρίας Τρομάρας δηλαδή. Μὰ δέν της ὁμοιάζει καθόλου. Ἔχει ὁλωσδιόλου διαφορετικὸν χαρακτῆρα, εἶνε τὸ ἄλλο ἄκρον, ἄ λ λ ο υ εἴ δ ο υ ς τ α ρ α χ ή, καθὼς λέγουν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶνε ἀ ν δ ρ εῖ ο ς. Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν δειλιάζει ποτέ, δὲν φοβᾶται τίποτε. Καυχᾶται ὅτι ὁ φόβος τοῦ εἶνε ἄγνωστον πρᾶγμα. Καὶ εἶνε ὁρμητικός, καὶ εἶνε βιαστικός, καὶ εἶνε παράφορος. Ποτὲ δὲν συλλογίζεται πρῶτα ἐκεῖνό που θὰ κάμῃ, πῶς θά το κάμῃ, τὶ ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ. Τὸ κάθε τί το κάμνει ἀσυλλόγιστα καὶ πολλὲς φορές την παθαίνει.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά του ἔχει πάθῃ πολλὲς ἱστορίες.

Μιὰ μέρα ἐξύπνησε λιγάκι ἀργά. Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ Σχολείου, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἄρχισε νὰ ντύνεται βιαστικά. Ἔπλυνε 'στὴ λεκάνη τὰ χέρια του, κάμνει νὰ τη χύσῃ γιὰ νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ βλέπει ὅτι ἔλειπεν ὁ κουβᾶς. Δὲν φωνάζει τὴν ὑπηρέτρια νὰ τού τον φέρῃ, ἀλλὰ δὲν χάνει καιρό, ἀνοίγει τὸ παράθυρο, καὶ χύνει τὴ λεκάνη 'στὸ δρόμο. Ἀπὸ κάτω, ἐκείνη τὴν ὥρα, περνοῦσε ἕνας κύριος. Ὅλο τὸ βρωμόνερο τῆς λεκάνης ἔπεσεν ἐπάνω του καὶ τον ἔκαμε μούσκεμα.

—Ὦ ! ξεφωνίζει ὁ κύριος.— Ὦ !! ξεφωνίζει ὁ Ἀχιλλεὺς· καὶ καθὼς κάμνει νὰ τραβηχθῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο, γρήγορα γρήγορα, γιὰ νὰ μή τον ἰδῇ ὁ κύριος, πατεῖ σασταισμένος μέσα εἰς τὸ κανάτι τοῦ νεροῦ, ποῦ ἀπὸ τὴ βία του τὸ εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὸ πάτωμα.

Ἄλλαξε τώρα κάλτσες καὶ ὑποδήματα, κύριε Ἀχιλλεῦ ! . . Θὰ χάσῃς τὸ μάθημά σου— γιατὶ πέρασε ἡ ὥρα,—καὶ θὰ τιμωρηθῆς ἀπὸ τὸν πατέρα σου γιὰ τὲς ζημίες. Αὐτὰ κάμνει ἡ βία, ἡ φούρια καὶ ἡ ἀσυλλογισιά.

Η Κυρα Μαρθα

(Συνέχεια προσεχῶς)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

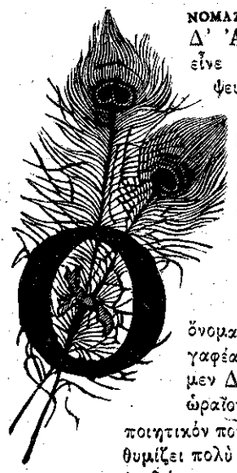

ΝΟΜΑΖΕΤΑΙ Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα. [Τοῦτο εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ ψευδώνυμον, διότι τὸ κύριον ὄνομά της εἶνε μὲν πράγματι Κάρμεν, ἀλλὰ τὸ ἐπωνυμόν της εἶνε Σαμωϋνᾶ. — Κάρμεν Δὲ Σαμωϋνᾶ... τί ἀματάλληλον ὄνομα διὰ μίαν συγγραφέα! ἐν ᾧ τὸ Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα, τί ὡραῖον, τί εὔηχον καὶ ποιητικόν πῶς εἶνε!.. Ὑπενθυμίζει πολὺ τὸ φιλολογικὸν ψευδώνυμον τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας, Κάρμεν Σίλβα. Τί λέγω το ὑπενθυμίζει; εἶνε σχεδὸν τὸ ἴδιον. . . . δὲν διαφέρει παρὰ μόνον κατὰ ἓν ΔΑ... Θὰ ἑλκύσῃ ἀμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, καὶ εἶνε σημαντικὸν αὐτὸ δι' ἕνα συγγραφέα νέον, νὰ κινῇ τὴν προσοχὴν μόνον μὲ τὸνομά του . . .

Βλέπετε ὅτι ἡ Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα, ἡ δωδεκαέτις συγγραφεύς, ἔχει ἀρκετὴν δόσιν πονηρίας. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει καὶ πολὺ τάλαντον, τόσῳ μεγαλήτερον τῆς ἡλικίας της, ὥστε ἀνεξαρτήτως τοῦ ὡραίου ψευδωνύμου της, νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ θαυμασθῇ διὰ τῶν ἔργων της, καὶ νὰ γίνῃ πλέον τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ Παρίσι,— καὶ ἀπὸ ἐκεῖ φυσικὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Διότι ἡ Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα εἶνε γαλλίς, παρισινή. Ἡ φήμη της ὅμως ἦλθεν ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, διότι ἐκεῖ, εἰς λέσχας καὶ εἰς μικρὰ ἐπαρχιακὰ θέατρα, ἐπρωτοπαίχθησαν τὰ ἔργα της, τὰ ὁποῖα ἦσαν μονόλογοι καὶ κωμῳδίαι μονόπρακτοι. Τοῦτο συνέβη πρὸ δύο ἐτῶν, ὅταν ἡ Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα ἦτο μόλις δεκαέτις. Ἀλλ' αἱ πρῶται θεατρικαὶ ἐπιτυχίαι την ἐνεθάρρυναν νὰ γράψῃ καὶ δρᾶμα καὶ νὰ το ὑποβάλῃ εἰς τὸν διευθυντὴν ἑνὸς Παρισινοῦ θεάτρου. Τὸ δρᾶμα ἔγινε δεκτὸν καὶ πρόκειται νὰ παιχθῇ μετ' ὀλίγον. Εἶνε δρᾶμα ... ψυχολογικόν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸν τίτλον του· ἐνθυμοῦμαι ὅμως ὅτι ἦτο πολὺ μακρότερος ἀπὸ τὸ ἀνάστημα τῆς συγγραφέως.

Καὶ ἡ Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα ἔγινεν ἀμέσως διάσημος. Ἐκδόται προσεφέρθησαν νὰ ἐκδώσουν τὰ ἔργα της, δημοσιογράφοι τῆς πέρνουν συνεντεύξεις, ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ δι' αὐτήν. Ἐ, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, ἕνα κοριτσάκι δώδεκα χρόνων, μὲ κοντὰ φουστανάκια, νὰ ποζάρῃ ὡς δραματικὴ συγγραφεύς! Καὶ νὰ ἔχῃ γραμμένα ἕως τώρα πολλὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα λέγονται πρωτότυπα καὶ ἐξυπνότατα! Ἡ πρώρος ἀνάπτυξις εἶνε συχνὴ εἰς τοὺς καλλιτέχνας· ὁ Μόζαρτ ἔπαιζε πιάνο πέντε ἐτῶν· ὁ Μπετόβεν συνέθετε δωδεκαετής, ἔχομεν δὲ πρόσφατον καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ ἰδικοῦ μας Λώρη Μαργαρίτου. Εἶνε ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἀναφαίνεται εἰς τὸν κόσμον δραματικὸς συγγραφεὺς δέκα ἐτῶν, καὶ μάλιστα γένους θηλυκοῦ. Δι' αὐτὸ ἡ Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα, καὶ ὀλιγωτέραν ἀξίαν ἂν εἶχαν τὰ ἔργα της, θὰ ἐγίνετο διάσημος. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι τὰ παιδικὰ αὐτὰ πρωτόλεια ἔχουν πολλὴν ἀξίαν καὶ φαίνονται ἔργα πολὺ ἀνωτέρας ἡλικίας.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα φαίνεται πολὺ μεγαλητέρα τῆς ἡλικίας της. Τὴν περιγράφουν ὡς ἰσχνὴν καὶ ὑψηλήν, πολὺ μελαγχροινήν, μὲ μεγάλους μαύρους ὀφθαλμοὺς, ὀγροὺς καὶ ὀνειρώδεις, καὶ μὲ σοβαρὰν ἔκφρασιν, διακεχυμένην ἐπὶ τοῦ συμπαθοῦς παιδικοῦ της προσώπου. Τὸ τάλαντόν της ἐξεδηλώθη, ὅταν ἦτο ἀκόμη πέντε ἐτῶν, εἰς τὴν ἑξῆς περίστασιν: Κάποτε ἔκαμνε τρέλλες εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐπείραζε τὴν μαγείρισσαν, ἐπηδοῦσε μὲ τὸ ἕνα πόδι, ἐσκαρφάλωνε εἰς τὰ τραπέζια, καὶ ἐπιτέλους ἔρριψε κάτι πολύτιμα πιάτα ἀπὸ τὸ μπουφέ, καὶ τα ἔκαμε κομμάτια. Ἡ μητέρα της, πρὸς τιμωρίαν, τὴν ἔστειλε νὰ κοιμηθῇ ἀμέσως,— ὑποθέτω ὅτι θὰ τὴν ἐχειροτόνησε καὶ ὀλίγον,— ἀλλ' ἡ μικρὰ Κάρμεν δὲν εἶχεν ὄρεξιν οὔτε διὰ ὕπνον οὔτε διὰ κλάμματα. Τῆς ἤρχοντο γέλια, γέλια ἄπειρα, ὅταν ἐσυλλογίζετο τὰς σκηνὰς τοῦ μαγειρείου καὶ προπάντων τὴν κωμικοτραγικὴν ἀπελπισίαν τῆς μαγειρίσσης. Τότε ἐπῆρε μολύβι καὶ χαρτί,— δὲν μετεχειρίζετο ἀκόμη μελάνην, — καὶ περιέγραψεν ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτόν της φιλολογικὸν δοκίμιον. Ἔκτοτε συνείθισε νὰ γράφῃ ἢ νὰ ὑπαγορεύῃ ὅ,τι της συνέβαινε, ὅ,τι της ἔκαμνεν ἐντύπωσιν, ὅ,τι ἐσκέπτετο. Στιγὰ-στιγὰ τὰ δοκίμια αὐτὰ ἐλάμβανον μορφὴν ὡρισμένην, καὶ ἐγίνοντο στίχοι, μονόλογοι, κωμῳδίαι. Ὁ διάλογος ἦτο τὸ φόρτε, καθὼς λέγουν τῆς μικρᾶς Κάρμεν, καὶ δι' αὐτὸ τὰ φιλολογικά της ὄνειρα ἐστράφησαν πρὸς τὸ θέατρον. Καὶ φαίνεται ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος θὰ δρέψῃ δάφνας πολλάς.

Δώδεκα ἐτῶν ... Ἀλλ' αἱ περισσότεραι ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίας μου καὶ τοὺς ἀναγνώστας μου εἶνε μεγαλήτεροι. Διατί ἄρά γε νὰ μὴ μιμηθοῦν τὴν Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα; Χαρτὶ ἔχουν, μελάνι ἔχουν, ἀς πάρουν καὶ ἀς γράψουν . . .

Δυστυχῶς, δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ χαρτὶ καὶ τὸ μελάνι· χρειάζεται καί ... πέννα θά μου εἰπῆτε. Ναί, βέβαια, καὶ πέννα ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ... Χρειάζεται ἡ πρώϊμος εὐφυΐα καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα, τὴν ὁποίαν οἱ πολλοὶ δὲν ἀποκτοῦν οὔτε ὄψιμον! Ἕνας δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε συνέντευξιν μὲ τὴν Κάρμεν, γράφει: «Εἰς τὸ πρόσωπόν της οὔτε μειδίαμα ὑπάρχει οὔτε δροσερότης.» Τὰ ἰδικά σας ὅμως πρόσωπα τί γελαστὰ καὶ τί δροσερὰ ποῦ εἶνε!.. Καὶ νὰ σας εἴπω, καλλίτερα μάρεσουν ἔτσι. Στὸ καλὸ ἡ πρώρος ἰδιοφυΐα, ἂν ἀφαιρῇ τὸ μειδίαμα καὶ τὴν δροσερότητα! Καὶ ὅσον ἔχετε τα ὡραῖα αὐτὰ γνωρίσματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, μὴ ζηλεύσετε τὴν δόξαν τῆς Κάρμεν Δ' Ἀσίλβα, καὶ προπάντων μὴ προσπαθήσετε νὰ την μιμηθῆτε.

Συλλογισθῆτε ὅμως ὀλίγον: Νὰ σας ἔβαζαν διὰ τιμωρίαν νὰ γράψετε ἕνα ... ψυχολογικὸν δρᾶμα. Τί θὰ ἐκάμνετε;

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο *Σκαρδαλιάρης*: — Ἀλήθεια εἶνε, μαμμά ἰτ. ταὐτὰ ἀνοίγουν τὴ φωνή;

— Βεβαιότατα, ὑπολαμβάνει ἡ *Κιουκιουρίστρα* δὲν ἀκοῦς τὴν ὄρνιθα πῶς κράζει ἅμα γεννήσῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου

* * *

Η *Μικρὰ Ἀκαρθυλλὶς* πρὸς τὸ *Μή-μου Ἄπτου*:

— Δέν μου λές, σὲ παρακαλῶ, πῶς γίνεται αὐτό; Ποτέ μου δὲν εἶδα τηλεγράφημα νὰ περνᾷ ἐπάνω εἰς τὰ σύρματα! ...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουασιμόδου

* * *

Ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπίτι ἔχων κατασκονισμένα τὰ καινουργῆ του φορέματα, ἀπὸ τὰς ἀταξίας ποὺ ἔκαμεν εἰς τὸν δρόμον.

Καὶ ἡ μητέρα του θυμωμένη:

—Τώρα νὰ ἴδῃς ἐσύ, κύριε, τὶ ὡραῖα ποῦ θὰ σοῦ τα τινάξω!...

Καὶ ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* ἀταράχως:

— Νὰ πάγω, μαμμά, νὰ τα βγάλω πρῶτα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

* * *

Ἐν ὥρᾳ τρικυμίας, ἡ μικρὰ Ὄλγα:

— Ἄχ, μαμμά μου!... πῶς ὑποφέρουν τὰ καϊμένα τὰ ψάρια νὰ κουνιῶνται ἔτσι κάθε μέρα!!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωσηπλῆς Νυκτὸς

* * *

Ὁ πατὴρ πρὸς τὸν μικρὸν υἱόν του.

— Λοιπόν, Γεῶργο, ἀπὸ ποῦ βγαίνει τὸ βαμβάκι;

Ὁ μικρὸς Γεῶργος σιωπᾷ. Καὶ ἡ ἀκόμη μικροτέρα Ἀγλαΐτσα, ἐπεμβαίνουσα:

—Ἀνόητε, φωνάζει, τόσο πρᾶγμα δὲν ξέρεις; Ἀπὸ ταύτιὰ τῶν γέρων!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κλάδου Ἐλαίας

* * *

Ἡ Ἑρμιόνη σύρει τὴν γάταν ἀπὸ τὴν οὐράν.

— Μὴ τραβᾷς τὴ γάτα ἀπὸ τὴν οὐρά! φωνάζει ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ τὴν κρατῶ μόνον... αὐτὴ τραβάει!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σὶρ-Λὰ-Φαλουδὲζ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος, καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν τοῦ *Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου*, διὰ νὰ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα του. Καὶ οἱ βραβευθέντες εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς τί περιμένουν; διατί δέν μου στέλλουν τὰς φωτογραφίας των; Ἂν εἶνε ἀπὸ ἀμέλειαν, δέν τα ἐννοῶ... ἂν εἶνε ἀπὸ μετριοφροσύνην, τὸ ἐννοῶ, ἀλλὰ δὲν ἀξίζει πάλιν καὶ τόση μετριοφροσύνη!

Ἔ, πῶς πηγαίνει ἡ ἀνάγνωσις; Φαντάζομαι πόσον ἀπολαμβάνουν καὶ πόσον εἶνε εὐτυχεῖς, ὅσοι ἐπρομηθεύθησαν παλαιούς μου τόμους καὶ βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης μου διὰ τὰς Διακοπάς.

Ἰδοὺ καὶ μία συνδρομήτρια, ἡ ὁποία λαμβάνει τὸ φύλλον μου τόσον τακτικά, ὥστε οὐδέποτε ἕως τώρα παρεπονέθη διὰ καθυστέρησιν: εἶνε ἡ *Ἀθῴα Καρδία*. Καὶ αὐτὸ το ἀποδίδει εἰς τὴν πολλὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην της. Τὸ ποθεῖ τόσον τὸ φύλλον μου, τὸ περιμένει μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν, ὥστε κ' ἐκεῖνο, ὡς νὰ το ἤξευρε, οὔτε βραδύνει οὔτε χάνεται, διότι ἄλλως θὰ ἐφαίνετο σκληρόν.—Τὸ βέβαιον εἶνε, *Ἀθῴα Καρδία*, ὅτι τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεώς σας εἶνε τακτικώτατον.

Ἔλαβα τὸ εἰδοποιητήριον τοῦ γάμου τῆς ἀγαπητῆς μου *Ἀναστασίας Δ. Μάρκου* (*Ἑλληνικῆς Σημαίας*) μετὰ τοῦ κ. *Ἰωάννου Κ. Φαρμακίδου*, τελεσθέντας ἐν Πάτραις τὴν 30 Ἰουνίου. Νὰ ζήσουν!

Ὅπως ὅλοι, καὶ ὁ *Νέμος* κάμνει τὰς Διακοπάς του. Ἀλλ' ἀκούσατε τί μου γράφει: «Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔπαυσα νὰ καταγίνωμαι. Ναί, μάλιστα, νὰ ἡ ὥρα τώρα νὰ κάθημαι ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ καὶ νὰ χάφτω μυῖγες. Τοὐναντίον, τώρα δὲ πολὺ δύναμαι νὰ διαθέσω τὸν καιρὸν κατὰ βούλησιν, δὲν βγαίνω ἀπὸ τὰ Μαθηματικά, τὰ ὁποῖα λατρεύω. Ἔχω μίαν μικρὰν Βιβλιοθήκην φυσικομαθηματικῶν βιβλίων καὶ ἀλλοτρίων γλώσσας...» Εὖγε, παιδί μου· σὺ θὰ προοδεύσῃς.

Ρίττα Μεσσηνέζη, ἀφ' οὗ αἰσθάνεσαι τόσην εὐχαριστησιν νὰ μου γράφῃς, εἰμπορεῖς νὰ εὐρίσκῃς συχνότερα ἀφορμήν, ἢ καὶ νὰ μου γράφῃς χωρὶς ἀφορμήν, ὅπως τόσοι ἄλλοι φίλοι μου. Σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλον που ἐζήτησες.

Πικραμένη Καρδούλα [6Ε] διὰ τὴν ποιητικωτάτην καὶ μουσικωτάτην ἐπιστολήν σου. Μοῦ ἤρεσεν ἐκεῖνο που λέγεις διὰ τὴν «Βοεροπούλαν» ὅτι ἂν δὲν εἰμπορῇ καμμία νὰ μιμηθῇ τὴν Γουϊλελμίναν εἰμπορεῖ ὅμως νὰ μιμηθῇ τὴν Παυλίναν.

Ἔχω ὑπόψει μου, *Ἄσπρο Ποντικάκι* [ΕΕΕ] καὶ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου. Πραγματικῶς ἡ «Μαρουσία» εἶνε μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν «Βοεροπούλαν» καὶ ἐλησμόνησα νὰ το συστήσω εἰς ὅσους θὰ ἤθελαν νὰ συνεχίσουν τὴν ἀπόλαυσίν της. Ἐπιστολὴ τῆς ἀδελφῆς σου δὲν ὑπῆρχε καὶ ἄς μου ξαναγράψῃ συμμορφουμένη μὲ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ψευδωνύμων. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ· περὶ Γ' Περιόδου, ἕως· περὶ Βιβλιοθήκης, ὄχι· περὶ ἄλλων τόμων τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ὄχι· διὰ τὰς ἐπιστολάς: ἐπιτρέπεται νἀρχίζῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν δευτέραν σελίδα· αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιστολαὶ μάλιστα ἀρχίζουν συνήθως οὕτω, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς τυπώσεως εἰς τὸ βιβλίον τῶν Ἀντιγράφων (Copies).

Ὡραία ἡ ἀπόφασίς σου, *Ἀγρὸ Περιστεράκι* [Ε], καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐμμείνῃς εἰς αὐτήν. Πώ, πώ, τί τρομάρα ποῦ θὰ την ἐπήρατε μ' ἐκεῖνον τὸν μεθυσμένον ... Ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾶς εἶνε ἀκόμη συνδρομήτρια. Φίλησέ μου τὸν ἀδελφούλην σου.

Καμμίαν ἐνόχλησιν, *Μόνωσις* [5Ε] ἀπεναντίας εὐχαριστησιν θά μου προξενοῦν αἱ περιγραφαί σου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς φίλους μου, ὅτι ἐπειδὴ κάμνεις συχνὰ ἐκδρομὰς εἰς ὀρεινὰ μέρη, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ταχυδρομεῖα, ἀργεῖς κάποτε νἀπαντᾷς εἰς τὰ Μ. Μυστικά κτλ. Οἱ φίλοι μας εἶνε μακρόθυμοι καὶ περιμένουν. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ, καὶ ἰδιαιτέρως ὅσα γράφεις περὶ τῆς παρατηρήσεως τῆς *Νεράϊδας τῶν Στετσῶν*. Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος: τὰ σημερινὰ παιδιὰ εἶνε ὀλιγώτερον παιδιὰ ἀπὸ τὰ ἄλλοτε, σοβαρεύονται, φιλοσοφοῦν, κάμνουν ὡς μεγάλοι. Τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου*, ἡ *Ναυτοποῦλα* καὶ οἱ ἄλλοι ταραξίαι τοῦ παρελθόντος, ἀφίνοντο περισσότερον εἰς τὴν φύσιν των, κ' ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον. Ἤσαν ὅμως καὶ ἔξυπνοι! ἔ;

Εὖγε, εὖγε, *Σπαρτιᾶτις Χειλωνίς*! Νὰ δώσῃς γυμνασιακὰς ἐξετάσεις καὶ νὰ ἔλθῃς πρώτη μεταξὺ ὅλων τῶν συμμαθητῶν σου, αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ Ἄλγεβρα; καὶ λατινικά, ἔ; Μπράβο, σὲ συγχαίρω.

Νὰ φροντίζῃς, *Κάβο - Κόρακα*, νὰ στέλλῃς ἐμπροθέσμως τὰς λύσεις σου, διότι θὰ πηγαίνουν ἄδικα οἱ κόποι σου ὅταν τας στείλῃς μετὰ τὴν προθεσμίαν.

Ποῖος εἶνε ὁ ἀποστείλας τὰς λύσεις τοῦ 21 φύλλου ἀπὸ τὴν Λάρισσαν, χωρὶς ὄνομα καὶ ψευδώνυμον; Πῶς νὰ τον μαντεύσω; Πᾶνε χαμένες. . . Αὐτὰ κάμνει ἡ ἀφῃρημάδα.

Σμυρνιωτάκι [ΕΕΕ] σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα καὶ διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν. Κ' ἐδῶ κάμνει πολλὴ ζέστη. (περὶ τῆς ὁποίας σ' ἐπληροφόρησε καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος) μολονότι τώρα ἐδρόσισε κάπως. Ἀλήθεια αἱ εἰκόνες τοῦ «Ἀσώτου Υἱοῦ» εἶνε ἔξοχοι· ὅσον τὰς κυττάζει κανείς, τόσον ἀνακαλύπτει καὶ νέας κωμικὰς λεπτομερείας.

Βροντόφωνε Ἀλέκτωρ (Γ.Α.Ε.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Σοῦ συνιστῶ νἀναγνώσῃς μὲ προσοχὴν τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν ἠμπορεῖς νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις παρὰ μόνον ὅταν προκηρύσσεται ὁ σχετικὸς Διαγωνισμὸς Νἀναγνώσῃς δὲ καὶ τὰς Ὀδηγίας πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, ἀπὸ τοῦ 8ου φύλλου καὶ κάτω, διὰ νὰ μάθῃς νὰ συνθέτῃς τελείως, διότι ἐξ ὅσων μοῦ ἔστειλες, ἐνόησα ὅτι εἶσαι πολὺ ἐπιδεκτικός, ἀλλ' ἄπειρος ἀκόμη.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: — ἡ *Ἀθῴα Καρδία* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μόνωσιν*, πληροφορεῖ δὲ τὸ *Σερπαντὲν* ὅτι διαμένει ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ὅτι το ἐμάντευσε· — ἡ *Καικιλία Κουντούρη* στέλλει εἰς τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* χίλια φιλιὰ καὶ της εὔχεται καλὴν ἐπιτυχίαν· — ὁ *Κρόταλος* ἀσπάζεται τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* (καὶ υἱῷ καὶ ἀγίῳ πνεύματι) καὶ πληροφορεῖ τὸν μὲν *Ἀββακούμ* ὅτι τοῦ ἑτοιμάζει ἕνα τροπάριον, τὸ δὲ *Στραβόξυλο* ὅτι θὰ το ἰσιάσῃ, ἀλλὰ εἰς τίνος τὴν ράχιν δὲν ἀπεφάσισε ἀκόμη· — ἡ πρώην *Καυκασία* πληροφορεῖ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* ὅτι ὀνομάζεται *Ἀνδρομέδα Φ Ζήνωνος* καὶ διαμένει ἐν *Ἀθήναις*· — τὸ *Μή μου Ἄπτου* εὔχεται καλὸν ταξεῖδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν εἰς τὸν *Κουασιμόδον* καὶ τὸν *Εὐδελπὶν Ἀλιέα*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἀσπάζεται τὴν *Πειρατὴν Ἀδραν* καὶ της ὑπόσχεται ὅτι θὰ της φανερώσῃ καὶ αὐτὴ τὄνομά της, ζητεῖ δὲ ἐπ' ἀνταλλαγῇ τὄνομα τοῦ *Νυκτοκόρακα*, τὸν ὁποῖον συγχαίρει διὰ τὰς ὡραίας ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Ἀδρα τῆς Κερκύρας* πληροφορεῖ τὴν *Σιωπηλὴν Νύκτα* ὅτι δὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν της καὶ της ἐξανάγραψε· ζητεῖ δὲ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μ τὰ ὀνόματα τῆς *Παλλούσης Καρδίας*, τῆς *Ζουλέϊκας* καὶ τῆς *Ἑλληνοποῦλας*· — ὁ *Ρακοσυλλέκτης τῶν Παρισίων* χαιρετᾷ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς τὰς Ἀθήνας, δέχεται δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἀφρικανικοῦ Ἡλίου* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Κουασιμόδον*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Λοξίαν* καὶ *Ρόδιον Ἱππότην*· — ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* ἀντευχαριστεῖ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* διὰ τὰ συγχαρητήρια· — τὸ *Ἄσπρο Ποντικάκι* πληροφορεῖ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ τὴν *Κατσαρομάλλων* ὅτι τοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ νόστιμα ψευδώνυμά των, συγχαίρει δὲ τὴν δευτέραν διὰ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς ποὺ μου στέλλει καὶ τὰ ἄρθρονα Εὔσημά που πέρνει· — ὁ *Γιουργὸς τῶν Ποντικῶν* ζητεῖ ταχυκὰ τοῦ *Θεσσαλικοῦ Γακύνθου* καὶ τον πληροφορεῖ ὅτι περνᾷ πολὺ καλὰ μὲ τοὺς ὑπηκόους του· — τὸ *Εὔσημον Ἄνθος* ἀσπάζεται τὸ *Κυανοῦν Σπήλαιον*, τὸ συγχαίρει διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις του, καὶ πῶς περνᾷ εἰς τὸ *Ἄστρος*; — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* ἀσπάζεται τὸν *Ξενιτευμένον Σικιώνιον* καὶ τον μακαρίζει ποῦ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὡραίαν Χαλκίδα· πληροφορεῖ δὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* ὅτι τὴν διεύθυνσίν του εἰμπορεῖ νὰ ἴδῃ εἰς τὰ Μ. Μυστικά του. μεταβάλλουσα τὴν πατρίδα εἰς «Πειραιᾶ». — ἡ *Ἑσπερινοῦλα* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ἑσπερίας Αὔρας* προταθεῖσαν *Ἀλληλογραφίαν* καὶ περιμένει ἐπιστολήν της· — ἡ *Μόνωσις* ἐπιθυμεῖ πολὺ καὶ αὐτὴ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν *Κελαϊδίστραν* ὡς ἔχουσα μεγάλην ἀνάγκην φαιδρύνσεως, καὶ περιμένει ἀνυπομόνως τὰ Μ. Μ. της. — ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνὶς* συγχαίρει τὴν *Κικὴν Πιπινοπούλου* διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Ραλλείου Βραβείου — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* ἀσπάζεται τὴν *Ναυσικᾶν*· — ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* — τὸ *Βολιώτικο Κρασὶ* ἀσπάζεται τὴν *Ἔρημον Σαχάραν*, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ χονδραίνῃ, (ἀμὲ τί; νὰ λιγνεύῃ;)— τὸ *Σοῦρα-Φέρτα* ζητεῖ ταχυκὰ τοῦ *Λουλουδιοῦ τῆς Καρδιᾶς* πληροφορεῖ δὲ τὸν *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον* ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν θὰ τῳ εἴπῃ τὄνομά του· — ὁ *Κάβο-Κόρακας* παρακαλεῖ τὴν *Μαρίδαν τῆς Καρύστου* καὶ τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* νὰ τῳ φανερώσουν τὰ ὀνόματά των δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀθῴα Καρδία* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Νιόβην*, *Ἀγνὴν Φιλίαν*, *Ἐρυθρὸν Σταυρὸν* καὶ *Παλίρροιαν τοῦ Εὐρίπου*—τὸ *Σμαράγδινον Περιδέραιον* μὲ τὸν *Νέμον*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Θεσσαλικὸν Ἀκρίτη*, *Ὀβελίνκον τῆς Κλεοπάτρας* καὶ *Καρδιογνώστην*·—ἡ *Ἐφεσία Κόρη* μὲ τὴν *Κάρμεν Σίλβα*. *Ἀϊ-Ἀϊ-Χὰρ* καὶ *Κόντε Ραπανάκην*·— τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὴν *Μάγκαν τῶν Παρισίων*, *Λευκὸν Διάβολον*, *Κορινθιακὸν Κῦμα*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Τηλέμαχον*·— ἡ *Ἐφεσιακὴ Ἀμύρα* μὲ τὸν *Ἀμύρην τῆς Βουγάρας*, *Χιακὸν Κρῖνον*, *Χιακὸν Ὀρίζοντα* καὶ *Χιακὴν Παπαδέλληνον*·· ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*, *Φωτοβόλον Ἀκτῖνα*, *Ὑπολαΐδα*, *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα*, καὶ *Κόρην τῆς Ἀχαΐας* —ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας*, *Ποντικονῆσι Κερκύρας* καὶ *Περίλυπον Κερκυραίαν*· — τὸ *Ἄνθος Μαΐου* μὲ τὸ *Ἀϊ Λάϊφ τῶν Πατησίων*, *Νιόβην*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον*, *Διοπτροφοροῦσαν* καὶ *Πεπρωμένον*·—ἡ *Θεσσαλικὴ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Ἄνθος Μαΐου* καὶ *Θεσσαλικὸν Μενεξεδάκι*·— τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸ *Μή-μου-ἄπτου*. *Μή με-λησμόνει*, *Κιουκιουρίστραν*, *Κελαϊδίστραν* καὶ *Παλίρροιαν τοῦ Εὐρίπου*·— ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸν *Σκαρδαλιάρην* καὶ *Εὐφυᾶ Βλάκα*· — ὁ *Νοσταλγὸς Ἑλλὴν* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Μαθηματικὸν Ἀρχιμήδην*, *Μή-με-λησμόνει*, *Μή-μου-ἄπτου* καὶ *Γλυκύλαλον*·(·· τὸν *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὴν *Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα* καὶ *Πειρατὴν Ἀστέρα*·— ὁ *Ἀφρικανικὸς Ἥλιος* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Στετσῶν*, *Παιδικὴν Χαράν*, *Μή-με-λησμόνει*, *Εὐφυᾶ Βλάκα* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Τσούχτραν*, *Χιακὸν Ἄστρον*, *Μόνωσιν*, καὶ *Ἐρημίτιδα*·— τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα*, *Νάν-Λίγγ*, *Ἀϊ-Ἀϊ-Χὰρ*, *Μικρὰν Ἀμ

βα, Ζωηρὰν Ὕπαρξιν, Κελαϊδίστραν, Εὐελπιν Ἀλίεα καὶ *Διοπτροφοροῦσαν.* — τὸ *Ἀγγὸ Περιστεράκι* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα, Ἀστέρα τοῦ Φαλήρου, Χρυσὸ Περιστεράκι* καὶ *Πανταχοῦ Παρόντα* — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸν *Παρήγορον τῶν Θλίψεων* καὶ *Μαρίαν τῶν Μεδίκων.*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Κρόταλον* [ΕΕΕ] ἀνέγνωσα μ' εὐχαρίστησιν καὶ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου, κ' ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ γράφεις διὰ τὸν θάνατον τῆς «Βοεροπούλας, καὶ τὴν ἄλλην πού μοῦ περιγράφεις τὸ ἐπεισόδιον τοῦ τελωνοφύλακος.) *Παριστράν, Μὴ μίσο Ἄπτου* (σὲ συγχαίρω· πληροφορία περὶ ἀνταλλαγῆς δελταρίων δὲν δημοσιεύεται παρὰ εἰς τὰς «Μικρὰς Ἀγγελίας.») *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ὀμίχλην* (πραγματικῶς· θὰ ἦτο ὡραῖον τὸ θέαμα· κρῖμα νὰ μὴν ἔχετε φωτογραφικὴν μηχανήν!...) *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην* (καλῶς ἦλθες· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Ἐλπιδοφόρον* (προσεχῶς· δὲν πιστεύω νάργήσης πάλιν τόσον νά μου ξαναγράψης·) *Ἀρχικαλμπουριστὴν* (εὖγε, πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ μετάφρασις αὐτὴ τοῦ μονολόγου ἀπὸ τὸν Φιλάργυρον τοῦ Μολιέρου· ἡ ὡραιοτέρα ἐξ ὅσως μοῦ ἔστειλες.) *Ἀμαρυλλίδα* (λυποῦμαι πολύ, πολύ, ποὺ θἀπαντήσω μ ἕνα ὄχι εἰς τὴν εὐγενῶς ἐπίμονον πρόκλησίν σου, ἠξεύρεις καλὰ ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ λείψω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας·) *Ἄβραν τῆς Κερκύρας* (χαίρω πολὺ ποὺ διέπρεψαν τόσοι φίλοι μου ἐκ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου «ὁ Καποδίστριας» καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς αὐτὰς εἰδήσεις.) *Μ. Δ. Μερκάτην* (σοῦ ἔστειλα τοὺς τόμους· τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* εἶνε κορίτσι, ὥστε δὲν εἰμπορεῖς νά του ζητήσης ἀλληλογραφίαν·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* ([ΔΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· τὰ τετράδια ἐκεῖνα ἐστάλησαν· ἡ ὑπόμνησις ἦτο διὰ τὸ μέλλον·) *Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων, Ἰωσὴφ Πεσταρίνην* (ἔστειλα·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* (μοῦ ἤρεσαν αἱ σκέψεις, τὰς ὁποίας σοῦ ἐνέπνευσαν ὁ θάνατος τῆς ἀτυχοῦς μας φίλης, καθὼς καὶ οἱ στίχοι, τοὺς ὁποίους ἀφιέρωσες εἰς τὴν μνήμην της.) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* (τὸ ὁποῖον ἐταξείδευσεν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ εἰς τὸν Βόλον *ἀστραπηδόν* . . . διά της «Ἀστραπῆς»·) *Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ* (σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον καὶ τὰ Μ. Μυστικά· αἱ προτάσεις σου ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς·) *Ἀπολεσθέντα Παράδεισον* (σὲ συγχαίρω· σοῦ ἔστειλα τοὺς δύο τόμους, μὲ τοὺς ὁποίους τόσον θὰ διασκεδάσης·) *Μαλτέζον, Μολὼν Λαβὲ* ([ΕΕΕ] διὰ τὸν ἐπιτάφιον τῆς «Βοεροπούλας·») *Σερπαντὲν* (ἔστειλα ἐκ νέου· πραγματικῶς, πολλὴν ἀγάπην μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολή σου·) *Ὑπουργὸν τῶν Ποστικῶν* (ἔστειλα μὴν ἀργήσης τόσον νά μου ξαναγράψης· χαίρω ποὺ σου ἤρεσεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὁ «Ἄσωτος Υἱός·») *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα* (ἔστειλα· ναί, εἰμπορεῖς· δὲν πειράζει ἂν παρῆλθεν ὀλίγος καιρός· ἄλλοι ἀργοῦν περισσότερον·) *Εὔσομον Ἄνθος* (τώρα λοιπὸν γράφε μου.) *Κορινθιακὸν Κῦμα* (ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ποιηματάκια, μοῦ ἤρεσε καλλίτερα τὸ δεύτερον «τραγοῦδι»·) *Ἑσπερινούλαν* (καὶ βέβαια ποῦ νὰ εὕρῃς καιρὸν νά μου γράψῃς μὲ δύο ἐξαδέλφες καὶ μὲ χίλιες δυὸ διασκεδάσεις!..) *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* (ἔχει καλῶς·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (εἶσαι δικαιολογημένη ἀφ' οὗ σοῦ ἔτυχαν τόσα τί ὡραῖον ποῦ ἐμορφώθη τὸ γράψιμόν σου!) *Καρδιογνώστην* (ἔστειλα.) *Βολιώτικο Κρασὶ* (ἔστειλα.) *Ἄβραν τοῦ Πηλίου* (ὄχι, δὲν εἶνε, καὶ γράψε τη· σύ· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· συγχαίρω τὸν ἀδελφόν σου.) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι·) *Σούρτα-Φέρτα, Δημ. Καψάλην* (ἔστειλα·) *Τυδέα* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 13 *Ἰουλίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: **4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δρχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται· Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. **10**

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ *ἀνὰ δύο* εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α'. περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, μὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου.

«Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰταφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

322 Συλλαβόγριφος

Σ ἕνα φθόγγον, δὶς ληφθέντα, σᾶς ὁρκίζομαι, ὦ λῦται,
Ὅτι πόλις μὲ μαντεῖον εἶμαι ἀρχαία ἐννοεῖται.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Χαλκίδος.

323 Τονόγριφος.

Ἂν μέλλοντα ἑνὸς ῥήματος
Στὴ λήγουσα τονίσης.
Εὐθὺς μίαν πασίγνωστον
Νύμφην θὰ σχηματίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περιζητήτου.

324 Ἀναγραμματισμός

Ἀνετράπη ὄχημά τι· τί θὰ γίνῃ; ;τὴ στιγμὴ Φωναί! θρῆνοι! θάκουσθῶσι τῆς Ραχὴλ οἱ στε-
ναγμοί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παφιστορίας

325 Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΓΕΜΔΑΝΟΣΡΣΣ νὰ σχηματισθῇ τρίγωνον τοῦ ὁποίου ἑκάστη πλευρὰ νὰποτελῆται ἐκ πέντε γραμμάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως

326. Ἐπιγραφή.

Α Σ Φ Ε Ρ Ε Ι
Ρ Η Π Ο Υ Δ Σ
Ν Ε Κ Α Σ Τ Ο
Ω Π Ω Ρ Θ Ν Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυμνίας Λασκάρεως

327 Ὄνομα Κεκρυμμένον καὶ Ἀντεστραμμένον.

Ἐντὸς τῆς φράσεως ταύτης εὑρίσκεται κεκρυμμένη, καὶ μάλιστα ἀντεστραμμένη μία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλμπουριστοῦ

328-332 Μαγικὸν Ἐπιφώνημα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἐπιφωνήματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις:

Οἶνος, Πάρων, κλοιός, Κρόνος, νάρκη.

Ἐστάλη ὑπὸ Πιπίτσας Θ. Ἀθανασιάδου

333. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Ταρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα τὴν ἰδίαν πόλιν ἀντεσταραμμένην.

1. Νῆτος Ἑλληνική. 2, Μοῦσα. 3, Μέρος τῆς ἱπποσκευῆς. 4, Πτηνὸν ὑδρόβιον. 5, Θεά. 6, Ἥρως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμνῆς Κόρης

334. Φωνηεντόλιπον

δν - πτρς - χθυς - νδρ - φλτρν

Ἐστάλη ὑπὸ Δήμητρας Ν. Φαρμακίδου

335. Γρῖφος.

ὦ — μ μ υν υν
ω ω υν υν P ὄ
υν υν
υν υν

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Ι. Σαγκριώτη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20.

202. Σικάλινος (σύ, κάμινος). — **203.** Πάμισος-μισὸς (Πα-μι-σος) — **204.** Γλαῦκος-λευκός. — **205.** Οἶκος-Κοῖος. — **206.** Ἦσαν τρία μόνον πρόσωπα: πάππος, υἱὸς καὶ ἔγγονος, ὁ α' πατὴρ τοῦ β' καὶ ὁ β' πατὴρ τοῦ γ'. ἄρα δύο πατέρες. Ἔπειτα ὁ β' υἱὸς τοῦ α' καὶ ὁ γ' υἱὸς τοῦ β', ἄρα δύο υἱοί. — **207.** Κίρκος-Κίρκη· — **208.** Τὰ φτερὰ τῶν πουλιῶν. — **209-210,1,** Ἐξ Ἄργους, διότι ἀργία (Ἀργεία) μήτηρ κακίας. 2, Ὅταν εἶνε ἕωλος (Αἴολος.) — **211.** ὁ Ἀρκάδιος, ἡ Ἀρκαδία, τὸ Ἀρκάδιον. —

212 *Ἡ ἀγάπη μετρεῖται πρὸς τὴν θυσίαν* (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται μαιανδρικῶς, ἀρχομένη ἀπὸ τὸ Η τοῦ τρίτου στίχου.)

213.
Ι Ο Υ Δ Α Ι Α
Ο Π Σ Ι
Υ Π Ε Ρ Ι Ω Ν
Δ Ρ Α Ε
Α Σ Ι Α Ν Ο Ι
Ι Ω Ο Α
Α Ι Ν Ε Ι Α Σ

214
Ν Α Λ Α Σ
Ο Σ Ι Ο
Ρ Σ Ν Δ
Ε Η Η Ι Α Ε Ο Ω
Ι Ν Δ Ρ Ρ
Ο Ω Ω Ι
Σ Ν Ν Σ

215-219. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΡΑ σχηματίζονται: *σῦριγξ, ἀγορά, χαρά, ῥάδιον τῶρα.* — **220** ΑΧΕΡΟΥΣΙΑ (Ἀηδών, ΧΕοφ, ΡΟΥβίκων, ΣΙδηρος, Ἀπό.) - **221.** Εἶνε βραδὺς καὶ δύσβατος ὁ δρόμος τῆς παιδείας — ἀλλ' ὅμως ἄγει πάντοτε εἰς δρόμον εὐτυχίας — **222.** Ἡ πανώλης εἶνε νόσος δεινή.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» Ἰωάννης Ν. Καζούλης παραθερίζων τώρα ἐν Κηφισίᾳ, εὐτυχέστατος θὰ ἐλογίζετο γνωριζόμενος μετ' ἄλλων συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν ἐκεῖ ἢ ἐν Ἀθήναις διαμενόντων. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τῷ κάμουν τὴν τιμὴν ταύτην θὰ τὸν εὑρίσκουν εἰς τὸν Σταθμὸν Κηφισίας, ὥραν 5 ½—7 μ.μ. καθ' ἑκάστην, φέροντα ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως ποδήλατον μὲ κυανόλευκον ταινίαν. (Β—56)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουλίου 1902 — Ἔτος 24ον. — Ἀριθ 30

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἰσχυρὸν φύσημα καὶ θορυβῶδες ἠκούσθη, ἐν ᾧ συγχρόνως ἀνέκυψε μία πελωρία κεφαλή, σιαγόνες ὠπλισμέναι μὲ ἰσχυροὺς χαυλιόδοντας, καί, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν παραδόξους ἀλλ' ἀκριβεῖς παρομοιώσεις, «ἐσωτερικὸν στόματος ὅμοιον πρὸς σωρὸν κρεάτων κρεοπωλείου, καὶ ὀφθαλμοὶ ὁμοιάζοντες πρὸν τὸν φεγγίτην ὁλλανδικῆς καλύβης!» Οὕτως ἐκφράζονται μερικοὶ περιηγηταί, ἐξαιρετῶς εὐφάνταστοι.

Ἱπποπόταμοι ἀπαντῶνται ἀπὸ τοῦ Εὐέλπιδος Ἀκρωτηρίου, μέχρι τῆς εἰκοστῆς τρίτης μοίρας βορείου πλάτους. Ὡς επιτοπλεῖστον εὑρίσκονται εἰς τοὺς ποταμοὺς τῶν ἀπεράντων ἐκείνων χωρῶν, εἰς τὰ ἕλη καὶ εἰς τὰς λίμνας. Ὁπωσδήποτε, κατά τινα ὑπόθεσιν ἡ ὁποία ἔγινεν, ἂν τὸ ρίον Γιοχάουζεν ἦτο τῳόντι ποταμὸς ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον, δὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ ἐπιθέσεις τοιούτων ἀμφιβίων, διότι δὲν ἀναφαίνονται ποτέ, παρὰ μόνον εἰς τὸν ἄνω Νεῖλον.

Ὁ Ἱπποπόταμος εἶνε ζῷον τρομερὸν μολονότι χαρακτῆρος ἡμέρου. Ὅταν, δι' ἕνα λόγον ἢ δι' ἄλλον, ἐξερεθισθῇ, ὅταν αἰσθανθῇ πόνον, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τον καμακίζουν, μαίνεται, ἐπιπίπτει μὲ λύσσαν κατὰ τῶν κυνηγῶν, τοὺς καταδιώκει κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, ἐφορμᾷ κατὰ τῶν πλοιαρίων. τὰ ὁποῖα εἶνε ἱκανὸς νὰ καταβυθίσῃ μὲ τὸν ὄγκον του ἢ νὰ συντρίψῃ μὲ τὰς σιαγόνας του, ἀρκετὰ ἰσχυρὰς ὥστε νὰ κόψουν μίαν χεῖρα ἢ ἕνα πόδι.

Βεβαίως, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τῆς σχεδίας, — οὔτε αὐτὸς ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὅσον μανιώδης κυνηγὸς καὶ ἂν ἦτο, — δὲν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ τα βάλῃ μὲ τοιοῦτον ἀμφίβιον. Ἀλλ' ἂν τὸ ἀμφίβιον εἶχεν ὄρεξιν νὰ τοις ἐπιτεθῇ;.. ἂν ἐφώρμα κατὰ τῆς σχεδίας, ἂν συνεκρούετο πρὸς αὐτήν, ἂν τὴν ἐπίεζε μὲ ὅλον τὸ βάρος του, τὸ ὁποῖον φθάνει κάποτε εἰς δισχίλια χιλιόμετρα, ἂν την ἐκτυποῦσε μὲ τοὺς φοβερούς του χαυλιόδοντας, τί θὰ ἐπεγίνοντο ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του;..

Τὸ ρεῦμα ἦτο τότε ταχύ, καὶ ἴσως θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ το ἀκολουθήσουν ἁπλῶς, ἀντὶ νὰ πλησιάσουν εἰς καμμίαν ὄχθην· ὁ ἱπποπόταμος θὰ διηυθύνετο μὲ τὸ ρεῦμα. Εἰς τὴν ξηράν, ἄλλως τε, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ποφύγουν εὐκολώτερα τὰς ἐπιθέσεις του, διότι ὁ ἱπποπόταμος δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινῆται ταχέως μὲ τοὺς κοντούς του πόδας καὶ μὲ τὴν πελωρίαν του κοιλίαν, ἡ ὁποία σύρεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ χοῖρον παρὰ μὲ ἀγριόχοιρον. Ἀλλά. ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ρίου, ἡ σχεδία θὰ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του, θὰ την ἔκαμνε κομμάτια καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι οἱ ἐπιβάται θὰ ἠδύναντο κολυμβῶντες νὰ φθάσουν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς εἰς τὴν ὄχθην, ὁποία ὅμως δυσχέρεια καὶ βραδύτης! διότι θὰ ἦσαν τότε ἠναγκασμένοι νὰ κατασκευάσουν δευτέραν σχεδίαν.

— Πρέπει νὰ περάσωμεν χωρὶς νὰ μας ἰδῇ, εἶπεν ὁ Κάμης. Ἂς ἐξαπλωθῶμεν, ἂς μὴ κάμωμεν κανένα κίνημα, κανένα κρότον, καὶ ἂς εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ πέσωμεν εἰς τὸ νερόν, ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη.

— Σὲ πέρνω ἐπάνω μου. Λάγκα! εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Ἔγινεν ὅπως εἶπεν ὁ ὁδηγός. Ὅλοι ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς σχεδίας. τὴν ὁποίαν τὸ ρεῦμα παρέσυρε μὲ ἀρκετὴν ταχύτητα. Μὲ τὴν στάσιν αὐτήν, ὑπῆρχεν ἐλπὶς ὅτι δὲν θὰ τους ἔβλεπεν ὁ ἱπποπόταμος.

Μετ ὀλίγας στιγμάς, οἱ κλονισμοὶ τῆς σχεδίας τοὺς ἔκαμαν νὰ ἐννοήσουν, ὅτι διέσχιζαν

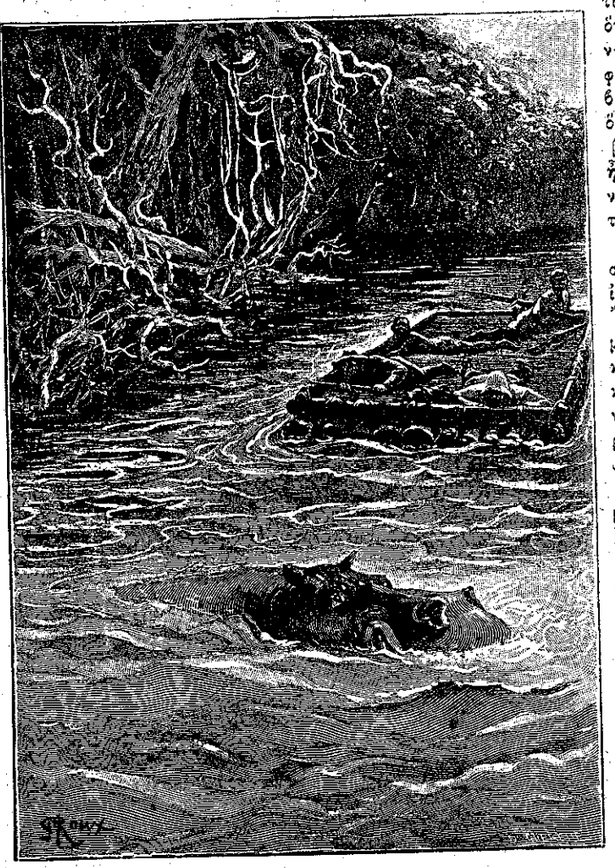

«Ὅλοι ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς σχεδίας.» (Σελ. 233, στηλ. γ')